

[Svend Auken]

Det er ikke rigtigt, når statsministeren antyder, at en række af disse forslag især fører til beskæftigelse i den offentlige sektor. Langt, langt de fleste af de forslag, jeg her har nævnt, fører til job i den private sektor, men de job, der kommer i den private sektor, kommer som følge af en aktiv politik i den offentlige sektor, og det er vel ikke så ringe endda.

Så nogle enkelte bemærkninger til et par af statsministerens argumenter: For det første dette med at gøre hele vores uddannelsessystem endnu mere målrettet, end det er. Jeg mener, at man skal sætte et lille spørgsmålstegn ved, om vi virkelig kan styre uddannelsesforløbene så nøjagtigt, som statsministeren giver indtryk af. Kan vi virkelig beregne, hvad der er brug for om 20-25 år eller bare om 10 år? Har ikke den nuværende undervisningsministers 9 års regeringsperiode til overflod demonstreret, hvor ofte man kan tage fejl, hvis man forfølger det spor, som statsministeren her taler om? Var det ikke undervisningsministeren f.eks., der mente, at alle unge eller i hvert fald en væsentlig del af de unge skulle uddannes som edb-assistenter? Hvad har vi i dag? En kanonarbejdsløshed blandt edb-assistenter. Er det ikke undervisningsministeren, som har fundet på den ene teknikeruddannelse efter den anden med det resultat, at vi i dag for de forskellige nye teknikeruddannelser i meget høj grad står over for stor arbejdsløshed?

Jeg tror personligt på, at det, der er brug for, er gode grunduddannelser, almene uddannelser og så et godt efteruddannelsessystem, som gør, at man konkret kan tilpasse sig arbejdsmarkedets behov, og ikke en politik, hvor man foregiver, at man er udstyret med en krystalkugle, hvori man kan se, hvad der er brug for om 10 eller 15 år.

Den anden bemærkning, jeg skal gøre, er, at jeg ikke synes godt om statsministerens forslag om, at først fyrer man en lang række hjemmehjælpere – og man lægger jo op til at fyre mange tusinde hjemmehjælpere med de stramninger, der er gennemført over for kommunerne – og derefter sender man så unge uuddannede ud til at gå til hånde for de fortravlede hjemmehjælpere, der er tilbage i systemet. Det ville være langt bedre, hvis vi tog flere elever ind i social- og sundhedsuddannelserne og gav kommunerne den fornødne kompensation herfor. Så ville de unge få en ordentlig uddannel-

se, og man ville ikke tvinge dem, som er uddannet til at gøre et stykke arbejde, på arbejdsløshedsunderstøttelse, hvorefter man tager de unge og arbejdsløse og propper dem ind i systemet. Jeg mener, at det er et godt eksempel på noget, vi skal undgå. Jeg mener, at det hviler på en sympatisk tanke, og jeg tror ikke, at der er noget i vejen med ideens moralske værdi, men dens konsekvenser er ikke positive.

Med hensyn til industribeskæftigelsen kan jeg kun sige til statsministeren, at den faktisk er faldet hvert år siden 1986. Så sent som fra sommeren 1990 til sommeren 1991 er industribeskæftigelsen for arbejdere blevet reduceret med knap 10.000. Den beregning, som Industrirådet har lavet, og som jeg godt kan forstå statsministeren er så glad for, giver kun en del af svaret på industribeskæftigelsen. Rent faktisk er der væsentlig færre beskæftiget i dansk industri, end der var for blot få år siden.

Endelig til statsministerens kongstanke om en finansieringsreform på dagpengeområdet:

Må jeg først sige uden nogen form for malice, at det nuværende system til finansiering af dagpengeområdet er udviklet efter meget grundige undersøgelser af VKR-regeringen i slutningen af 1960'erne. Det hviler på den tankegang, at hvis arbejdsløsheden ligger omkring 4 pct., er systemet neutralt, hvis arbejdsløsheden kommer ned på det samme niveau, som den var i begyndelsen af 1970'erne, tjener staten penge på arbejdsløshedsforsikringen, men hvis den derimod går op over 4 pct., må hele samfundet være med til at betale. Under det system har vi de laveste lønomkostningsudviklinger i Europa. Er det særlig fornuftigt af os at ødelægge et system, som fungerer godt? Er det særlig klogt at gøre det til hovedopgave?

Vi har ikke afvist at diskutere også dagpengesystemet og dets finansiering, men vi har den borgerlige snusfornuft – borgerlig er altså ment i en upolitisk forstand, mere som et kulturelt begreb – at hvis noget ikke er i stykker, skal man lade være med at prøve at reparere det. Har vi ikke her i landet for mange dårlige eksempler på, at geskæftige ministre og politikere prøver at blande sig i ting, som fungerer ganske udmærket, blot for at dække over, at man ikke agter at gøre noget ved det egentlige problem, som i forhold til dagpengesystemet naturligvis er, at der er alt for mange mennesker, der er tvunget til at gå på dagpenge?